

forstaa, naar jeg som Eksempel gaar ud fra Efteraaret 1917. Da lykkedes det mig paa dette Terræn at tage ikke mindre end 4 Krybskytter, alle unge Mennesker, som gik paa Jagt, naar det passede dem. Som yderligere Eksempel skal jeg nævne, at jeg den første Jagtdag i 1917, da jeg om Formiddagen var forhindret i at være paa dette Terræn, hørte, at der derovre blev skudt henimod 50 Skud. Jeg var fra første Færd saa naiv at tro, at Jagten foregik hos Naboen; det viste sig senere, at denne slet ikke havde været paa Jagt. Det var paa mit Jagtterræn, det gik løs, og endnu da jeg kom derover, gik Skydningen for sig, saa at man bogstavelig talt skød mig om Ørene. Som sagt, det lykkedes mig at fange de fire. Den fjerde stod længe for mig næsten som en Slags flyvende Hollænder, som en Sagnfigur. Hvor som helst jeg kom, vidste man Besked om denne fjerde, ved Siden af ham betød de andre ingenting: nej, De kan tro, at han driver ulovlig Jagt, saa det forslaar noget. Det viste sig siden, at det var en ung Fyr, opfødt i Sognet, saa at ingen vilde være Anmelder. Jeg havde altsaa faaet Følelsen af, at der her var noget alvorligt fat, og jeg besluttede mig derfor til ikke at afgøre Sagen i Mindelighed med ham, men i Overensstemmelse med Jagtloven at anmode Politiretten i Sunds-Gudme Herred om at optage Sagen som offentlig Politisag.

Man satte sig selvfølgelig i Bevægelse, og der blev sendt en Politiasistent fra Ringe til Aastedet. Denne Opdagernatur opdager virkelig ogsaa, at paa et enkelt Punkt har jeg ikke løjet, der er det rigtigt, hvad jeg har sagt. Men for øvrigt afhører han sigtedes Moder og faar at vide af hende, at Sønnen aldrig har bragt Vildt hjem, og han slutter sin Rapport i Politiretten med følgende Udtalelse: „Ved yderligere Forhøring paa Egnen er intet fremkommet, som godtgør, at sigtede Rasmus Rasmussen har forøvet ulovlig Jagt, eller andre paa Egnen har begaaet saadan.“ Dette lyder lidt underligt, naar Politiasistenten bør vide, at jeg allerede havde taget 3 Krybskytter paa det Tidspunkt, og naar det er en Kendsgerning, at disse tre bor umiddelbart ved det Sted, hvor Politimanden har foretaget sine Undersøgelser. Man vil føle, at der gennem denne Udtalelse gaar som Understrøm: Hvad skal vi med dette Jagtvrøvl, vi skal snart blive færdige med den Anmelder — det vil sige mig.

Heldigvis for mig var det saaledes, at den sigtede paa dette Tidspunkt var Soldat. Sagen gik derfor til Politiet i Odense, og der fik Piben rigtignok en anden Lyd. En udmærket Betjent derude afhørte Manden, og det oplystes meget hurtigt — jeg tager det, jeg nu oplyser, fra Politirapporten — for det første, at sigtede i 3—4 Aar ikke har haft fast Tjeneste, og at han, naar han lejlighedsvis var uden Beskæftigelse, har drevet ulovlig Jagt paa Anmelderens, altsaa paa mit, Terræn og der skudt Harer, Fasaner og Agerhøns, for det andet, at han har drevet den ulovlige Jagt saavel ved Dag som om Aftenen — jeg minder her om, at Natjagt er underkastet en Bøde paa mindst 50 Kr. —, for det tredje, at han paa mit Terræn har skudt Agerhøns i Fredningstiden — der foreligger altsaa her baade ulovlig Jagt og Jagt i Fredningstiden —, for det fjerde, at han ikke mindes at have været paa Jagt om Søndagen, men dog ikke tør benægte dette — Jagt om Søndagen koster mindst 50 Kr. —, for det femte, at han dels har solgt Vildtet til en Købmand i Vormark, dels har bragt det til sit Hjem, hvor han og Moderen har spist det i Forening — man vil mindes, at Moderen til Politiet har forklaret, at han overhovedet aldrig har bragt noget hjem. Det vil altsaa ses, at Politiasistenten fra Ringe bl. a. kunde have afhørt den nærmeste Købmand, og at denne havde kunnet give Oplysning om Sagen. Man faar ikke noget stærkt Indtryk af god Villie hos denne Politiasistent, hvis Pligt det var at opklare Sagen.

Efter at denne Rapport er optaget, sker der dette, at Politiretten sender Rapporten til mig, for at jeg kan gøre mig bekendt med den. Her tør jeg maaske, selv om det ligger udenfor Sagen, gøre opmærksom paa den ejendommelige Fremgangsmaade, paagældende Retsbetjent bruger ved saadanne Lejligheder. Politiretten synes ikke at kende Postvæsenet som Meddelelsesmiddel, i alt Fald ikke som direkte Meddelelsesmiddel mellem sig og dem, den skal i Forbindelse med. Fremsendelsen skete nemlig paa den Maade, at Politiretten i Sunds-Gudme Herred sendte Sagen til Bygfogden i Nyborg, til hvis Jurisdiktion jeg for øvrigt slet ikke hørte. Den skulde saa egentlig være sendt til Vinding Herred, som jeg hører til, men man er i Nyborg saa fornøftig at springe dette over og at sende Sagen til Københavns Politi, som overbringer mig Rapporten vistnok i Rigsdagen og igen afhæn-